

Het Schone Woord in de vorm van een sprookje.

De Vlinder

Hij sluimerde onder een kersenboom en de bloesemblaadjes vielen als een zachte regen neer; het scheen hem of het sneeuwde. En terwijl z'n ogen toevielen, droomde hij. En ziet: z'n droom was meer dan leven.

Door de barheid van de sneeuw kwamen vlinders toegevlogen, die vroegen hem om mededogen te hebben met hem, hem te redden van de kou. Maar hij wilde niet.

Toen kwam er een sterke kracht die hem stelde buiten zichzelf, en hij vond zich als een levend wezen, gedreven en gezeseld door de sneeuwvlokken. Het was hem bang om het hart, en hij kon het lot niet aanvaarden. Toen heeft hij zich afgevraagd wat te doen. En de droom gaf een merkwaardig antwoord, want ziet: uit elk van de kristallen vormde zich een kruis, en plotseling was elk kruis een schoon omraamd kruis, dat nederdwarrelde ter aarde. En elk daarvan rustte een ogenblik op zijn vermoeide lichaam. En zo leerde hij dat men het kruis moet dragen.

Maar hij was niet willig; totdat hij er een zag, zwakker dan hij, die gekweld en gezeseld en neergeslagen werd, verdrukt en vermorzeld door de scherpe kristallen der sneeuw. En toen is hij er heengegaan, want in hem leefde - gewekt door eigen lijden - het mededogen.

En beschermend spreidde hij zijn vlindervleugels uit en hij droeg het kruis, niet slechts van zichzelf maar van een ander. En zó, zó begreep hij de noodzaak van het dragen en ziet: toen hij het begreep en het aanvaardde, toen klaarde de lucht op, het was zomer, en er was bloesem die neerdwarrelde, er waren bloemen die gastvrij haar kelken met de kostelijke nectar boden.

En hij wilde vrij vliegen, vrolijk zijn en dartelen over het land. Maar een vreemde hand greep hem en terwijl hij nog weemoedig staarde naar de bloesem, naar de zon, naar de vallende blaadjes, ontwaakte hij. En in het ontwaken was de bewustwording hem niet voldoende.

Maar vanaf die dag ging hij: dragende een anders lasten, en menigeen heeft hem een dwaas genoemd; doch in hem leefde een droom. Het kruis van velen dat hij gedragen heeft, heeft hem neergedrukt op de aarde. Een sterke hand kwam, en nam hem uit zichzelf. En ziet: de droom was werkelijkheid geworden.

En zo dwaalt hij nu als een schone vlinder vreugdig en licht over de velden die liggen boven de wolken, waar de bomen altijd bloesem dragen en waar het licht is een essence van vuur, dat niet verteert, maar doet gloeien in een vrede die niet groter zou kunnen zijn.

Daar heeft u uw sprookje: het is kort en klein, en toch groot, want gij zijt als die mens, die daar, worstelend met de dood, anderen het leven soms wil onthouden uit angst en eigenzin. Ge zoudt uw vertrouwde omgeving willen beschermen en beschutten en dan komt er een hand, die grijpt u en stelt u daar buiten, en dan moet ge meeworstelen. En eerst in het lijden zult ge het lijden van anderen leren begrijpen en aanvaarden.

En eerst wie het lijden begrijpt en doorvoelt, in die kan het mededogen ontwaken, die kan door naastenliefde gedreven tot kruisdrager worden voor anderen.

En wie kruisdrager is, die zal de bewustwording niet onthouden worden: een bewustwording waarin de droom van een Koninkrijk Gods tot werkelijkheid wordt en de heerlijkheid geen einde kent. Omdat de mens - ingaande tot de tempel - één wordt met de vlam die op het altaar der schepping brandt, die is Schepper, Bouwmeester en Heerser van alle dingen.